

A térkép

Bandika egy nagy térképet
Rajzolgat serényen,
Magyarország határait,
— Amilyen volt régen.

Elég fiam! Nagyon jól van!
Szorgalmas vagy látom,
De a rajzod nagyon túl megy
A mai határon...

Van előtte papir, körző,
Szinesiron, linta.
Nemsokára olyan a rajz, —
Akárcsak a minta.

Én Csonka-Magyarországot
Rajzoltattam mára,
...Ez pedig az országunknak
Régi... szent határa!

És másnap az iskolában
— Bandi felel éppen, —
Tanító ur az ő rajzát
Tartja a kezében.

Igen, tudom... — felel Bandi
Könnyes szemmel, bátran —
De a magyar nem férhet el
Ilyen szűk határban!

Zórád Eta.

Budavára, szegény Budavára

Budavára, szegény Budavára,
Szomorun néz az öreg Dunára:
Néz keletre, néz északra, délre...
Hej, ha tudná, de sokat beszélne...

Nem beszél, de őrt áll itt a vártán,
Elmélálgat az új idők jártán:
A régi fény és dicsőség hol van?...
Válaszol a Duna vize csobban:

Ragyogni fog még a magyar napja,
Az országát egybe visszkapja,
Tartsunk össze áhitatos hitben:
Ugy mosolyog mi ránk még az Isten.

Simon Lajos.

Igy éljétek gyerekek!

Akartok-e nagyra nőni,
Minden munkát játszva győzni?
Hosszu, vidám életet,
— Akartok-e gyerekek?
Ha akartok: jójjetek,
Elmondom, mit tegyetek.

Innotok kell három jót:
 Vizet, tejet, kakaót.
 (Kávé, teát sohasem!)
 Bort se, sört se, kedvesem!)
 Sok zöldséget egyetek,
 Vajat, barna kenyeret,
 Sok gyümölcsöt, főtt tésztát,
 Babot, lencsét, burgonyát.
 Hust is, — de csak keveset,
 (Nem vagytok ti — tigrisek!)
 Így lesz rendbe' gyomrotok,
 Szép, nyugalmas álmotok,
 S ahhoz jó az éjtszaka,
 Kinek nyitva ablaka!
 Szeressétek a vizet,
 Hideget és meleget,
 Tiszta legyen arc és kéz,
 Nyak és láb és minden rész!

A szemetek csillogjon,
 Fogatok is ragyogjon!
 Egyenesen üljetek,
 Délceg-nyalkán lépjetek!
 Torna, játék, szaladás
 Erősít, mint semmi más,
 Csakhogy künn, a szabadban,
 Nem a fülledt szobában!
 Erdő, mező, napsugár,
 Téli hideg, meleg nyár
 Edzi meg a testetek,
 Ki a napra menjetek!
 Végül, kedves gyermekek:
 Mindent vígan tegyetek!
 Akkor izlik mind e jó,
 Ha a kedvünk mosolygó,
 Még a munka sem nehéz,
 Ha könnyit a nevetés!

Elmondtam, mit tegyetek:
 Így éljetez gyerekek!

Az én anyám

Szedjétek össze mind-mind a Földnek
 gyémántját, gyöngyét, minden aranyát,
 nem bírlak semmit, koldusok vagytok,
 ha eltemettek egy édesanyát.

Legyen kenyered kemény, mint a kő,
 ruhácskád foltos, rongyos a cipőd:
 boldog vagy, gazdag, ha Édesanyád
 mesél s megcsókol lefekvés előtt.

Óh, mert e szóban: Édesanya-szív,
 az Isten nekünk mindent megadott,
 az Édesanyád örömkönnénél
 láttál-e tisztább, szent gyöngyharmatot?

Van-e édesebb dala a Földnek,
 mint amit dalolt, kis bölcsődalunk?
 — végigkísér ez koldust és királyt
 s elringat, mikor könny az italunk.

E szóban: Anyám! — benn van az Élet
 legdrágább kincse az Isten után...
 nem hullat senki igazabb könnyet,
 mint Édesanya gyermek bánatán!